

— Wel, hij kan nog wat blijven liggen. Die heren uit de stad zullen altijd vroeg opstaan, wel te verstaan de avond van te voren met hun mond. Mijn moeder zei altijd: als uw bed het niet hoort, zeker!

Vader kwam ook voor de dag.

Het huisgezin nam het ontbijt. Een uur later ging vader eens kloppen, maar hij kreeg evenmin antwoord.

— Mijnheer! riep hij, 't is zeven uur.

Alles bleef stil.

— Laat hem maar slapen! drong zijn echtgenote aan.

— Hij houdt van de frisse lucht, vertelde Emilie, die buiten water geput had. Zijn venster staat open.

Weer verliep een half uur. De Gentenaar bleef echter in zijn bed. Om acht uur zei vader :

— Nu ga ik maar eens in zijn kamer, want het zou misschien spijtig zijn, moest hij zijn tijd verslapen. Hij heeft wellicht een samenkomst te Brugge.

De landman begaf zich naar het vertrek.

— Zijn bed is leeg! riep hij verwonderd.

Moeder en Emilie kwamen ontsteld toegelopen.

— Hij moest misschien zeer vroeg weg, meende de laatste, en wilde ons niet wekken. Zie, hij heeft een papier achter gelaten. Op de tafel lag een briefke. Het meisje greep het en bezag het. Dan slaakte ze een luide gil.

— Wat is er, wat is er! riepen de ouders driftig.

— Ha, we zijn bedrogen. Luister wat de kerel geschreven heeft. En de deerne spelde :

« Jan De Lichte bewijst wel eens een goede dienst, maar neemt er een beloning voor. Zie in uw kelder. »

— Jan De Lichte! stamelde vader.

— Jan De Lichte! herhaalde moeder.

— Ons geld, ons geld! riep de landman.

Zo rap hij kon, daalde hij in de kelder.

Helaas, daar lag de steen, de kuil was leeg.

— Bestolen, geruïneerd! kloeg hij in tranen uitbarstende.

— Die schurk, die veinzaard! riep moeder. Emilie ook begon te schreien.

— Ik kan het niet geloven, zei ze snikkend. Als De Lichte hier maar niet geweest is, en de Gentse heer medegenomen heeft.

— En wij zouden niets gehoord hebben zeker! vroeg vader. De hond heeft zelfs niet geblaft.

De geburen kwamen er bij. Er werd veel over en weer gesproken en men kwam tot het besluit, dat die vriendelijke redder niemand anders geweest was dan de beruchte roverkapitein.

Men gaf alles aan bij de overheid. Er was weer stof te veel voor de gesprekken der dorpelingen. De aanranding der meisjes; het lijk

van een boer langs de weg gevonden, en nu die diefstal, werkelijk 't ging te ver.

De bevolking verkeerde in hevige spanning, temeer daar de opzoekingen van 't gerecht vruchteloos bleven.

ZEVEN EN ZESTIGSTE HOOFDSTUK.

NIEUWS.

Jan De Lichte had al spoedig zijn vrouw verlaten.

— 't Is altijd, ik kan niet meer voort, ge loopt zo rap, wacht wat, en meer van dat gezaag! mompelde hij. Zo zou ik in de handen van 't gerecht vallen en ik heb nog geen goesting om de strijd op te geven. 'k Ben mijn leven nog niet moe.

— Wat moet ik dan doen? vroeg Mie op klagende toon. Waar zal ik heen?

— Keer terug naar uw moeder.

— Weet gij waar moeder is?

— Rond Aalst.

— Eerst trekt ge me van haar weg, en nu ge geen voordeel uit me kunt halen, verstoot ge me! Welnu, ik zal gaan. Ik zal mij in 't land van Aalst wagen. Maar word ik gevangen genomen, ik beloof u, dat ik u niet zal sparen.

— Zwijg of ik belet u nog een stap te doen.

— Ge zijt een wreedaard, een ellendige lafaard!

— Zwijg, zeg ik u!

— Ik zwijg niet. Ik zal spreken. Een lafaard zijt ge! Maar uw tijd is uit, man! De beul wacht op u. Mij zal men brandmerken en verbannen, u radbraken. Zeg, pocher, waar is uw bende, waar zijn uw mannen? Ha, ge staat daar alleen, kapitein zonder volk, hoofdman zonder onderdanen.

De bandiet sprong op zijn vrouw toe en greep haar bij de keel.

— Zwijg, wijf, bulderde hij, of ik vermoord u! Zwijg!

— Dat durft ge niet, lafaard.

De rover mishandelde zijn echtgenote.

Dit toneel speelde zich af in een bosje een uur van Eecloo, de dag volgende op de mislukte aanslag op de Brusselse koopman.

Mie verweerde zich dapper en toonde dat ze macht had.

— Ik laat me niet meer slaan, beul. Ge zult over mij geen baas meer spelen, tierde ze. Gisteren moest ik een weduwe zijn, een arme slore, die zich kromde op het veld. Oh, gij hadt zulke schone plannen. We zouden rijk worden. En nu staat ge hier als een ellendige schooier. Ha, kapitein zonder volk!

Deze woorden vuurden de woede van de schelm nog aan. Hij

greep zijn vrouw bij de haren en wilde haar op de grond trekken.

Maar Mie sloeg en beet en krabde, zodat ze haar wederhelft lelijk toetakelde.

Op al het geschreeuw, waarmee het gevecht gepaard ging, schoten enige boeren toe.

De Lichte nam ijlings de vlucht.

— Wat is dat hier? vroeg een der landlieden aan het wijf.

— Moet ge dat nog vragen? Zo gaat het nu op de weg. Een mens kan niet vrij meer reizen.

— Heeft hij u aangevallen?

— Bijna vermoord.

— Wie zijt gij?

— Een meid van Evergem. Ik moet naar Eecloo. Die schelm overviel me, terwijl ik hier aan de zoom van het bos zat te eten. Hij wilde mij het weinige geld, dat ik bij had, ontnemen. Maar ik heb hem getoond, dat ik mij maar niet bestelen laat. Waart gij niet gekomen, 'k zou echter verloren hebben.

— Zeker een der schelmen, die hier rondlopen, meende een boer. Vrouw, ge moet dat geval bij de politie aangeven.

— En nog meer tijd verliezen zeker? Neen, ik dank u. Ik trek rap naar Eecloo, waar ik tegen de middag zijn moet.

— 't Is schrikkelijk, de dag van vandaag, sprak de landman zuchtend. Een mens gaat niet gerust meer op de baan.

— Ik ben weg! hernam Mie. Wel bedankt voor uw tussenkomst. 'k Zal u van avond in mijn gebed niet vergeten.

— En zie maar, dat ge voor donker terugkeert. Het zou wel eens slechter kunnen aflopen.

— Wees gerust, ik heb een goede les gehad.

De boeren keerden naar hun akker terug en Mie trok ook verder.

— Ik zal zien bij mijn moeder te geraken, mompelde ze. Maar hij zal zijn deel nog krijgen.

Jan De Lichte bleef de ganse dag in de bossen. Zwaarmoedig zette hij zich tegen een boom.

— Kapitein zonder volk! mompelde hij. Ja, ze heeft gelijk, stommeling die ik was, om mijn mannen weg te zenden. En toch, kon ik anders handelen? Nu zit ik hier. Hoofdman zonder onderdanen. Ik moet mij verschuilen. En 't zal nog erger worden. De gevangenis.

Jan De Lichte sidderde. De beul! Zijn lichaam schokte.

— Ik ben een slecht mens, vervolgde hij bij zich zelf. Maar men heeft mij zo gekweekt. Ik heb van niets anders horen spreken in mijn jeugd, dan van stelen en moorden. Ik meende een schoon leven te leiden, rijk te worden en nu zit ik hier als een ellendige schooier. Ook daarin had Mie gelijk. Erger dan een schooier, want die steekt men een nacht in 't kot, maar mij zal men... radbraken.

Hij steunde 't hoofd met de handen. Hij dacht aan eerlijke lie-

den, die vlijtig werkten voor hun kost en in deze ogenblikken be-
nijdde hij hen.

Radbraken! En dan! Was dan alles gedaan?

Nogmaals sidderde hij; zijn lichaam trilde zenuwachtig. Ont-
waakte zijn geweten? Laaide er nog een sprankel op, die welhaast
een verterend vuur zou worden, het vuur der wroeging?

Ja, maar weer wilde hij die vonk uitdoven.

— Bah! riep hij met een vloek, ze hebben mij nog niet. Ik geef
de kamp niet op. Vooruit, ik ga recht naar Eecloo, in de stad, in de
herbergen, overal waar ik wil.

**
*

Als een welstellende boer gekleed trad De Lichte Eecloo binnen.

— Ik moet IJzeren Simon en Reepmaker ontdekken, dacht hij,
en eerst van al met hen afrekenen.

Hij ging in een voorname herberg en bestelde er een middag-
maal.

— Ge zult op uw wenken bediend worden, beloofde de waard.
En ge zult uw vingers lekken achterna, want ik zal u wat fijns voor-
zetten. Ik heb een goede voorraad; ge zult wel weten dat het hier
morgen feest is, en ik verwacht volk.

— Feest?

— Ja, morgen.

— Waarom?

— De inhuldiging van een nieuwe magistraat! En wij kunnen
hier plezier maken, vriend. Maar ge zult dat wel weten. Ge zijt toch
van de streek?

— Neen!

— Niet. Van waar komt gij?

— Van de kanten van Gent. Dus ik zal hier morgen geen zaken
kunnen doen met dat feest?

— Zaken doen! Dat ziet ge van hier. Niemand werkt morgen.

— Dan de herbergiers!

— Ja, voor die zal het een goede dag zijn. Nu, 't feest belooft zeer
schitterend te wezen. Men gaat prachtige erebogen en poorten stel-
len, een stoet inrichten en een kostelijk vuurwerk afschieten. Jon-
gens, jongens, Eecloo is morgen te klein!

— Verwacht ge dan zoveel volk?

— Van uren in de rondte, tot zelfs van Brugge. Men zal over
de koppen kunnen gaan. Let op mijn woorden. Maar met al mijn ge-
babbel krijgt gij geen eten. Doch, waar het hart van vol is loopt de
mond van over.

— Maar de mijne loopt in het geheel niet over.

— Och ja, ik ben een babbelwif. Seffens, vriendschap, hebt ge
uw maal.

Dat «seffens» duurde echter lang. De Lichte ging wat door het

raam zitten kijken. Eensklaps schrok hij.

— Waarachtig, dat is Janneken de Zanger, mompelde hij; zou er nieuws zijn?

De Lichte begaf zich naar buiten.

— Hei, man, hebt ge schone liedjes?

De zanger had moeite een blijde uitroep in te houden.

— Schone liedjes? herhaalde hij. Er zijn er geen schoner op de wereld. Wat wilt gij? Kies maar uit.

Hij kwam vlak bij de kapitein.

— Is er nieuws? fluisterde deze.

— Tode en Livina zijn gevangen.

— Wanneer?

— Verleden week. Ik heb lang achter u gezocht.

— Waar is dat gebeurd?

— In het bos van Velzike. Tode werd aangehouden als Zigeuner. Livina was juist bij hem om gestolen goed te verhelen.

— En waar zitten ze?

— Te Aalst.

— 't Gaat tegen. Ga buiten de stad de Brugse weg op. Binnen een half uur ben ik bij u. Geef mij twee papierkens.

— Tot straks.

— Een half uurtje, langer niet!

— Koop mijn liedjes! riep Janneken weer, terwijl De Lichte in de herberg terugkeerde.

— 'k Dacht, dat ge van ongeduld weggelopen waart, zei de herbergier.

— Neen, neen, maar 'k zag daar juist een zanger. 'k Heb enige van zijn liedjes gekocht.

— Zingt gij gaarne?

— Jawel. Ha, 't is over Jan De Lichte! de grootste rover van het land.

— Dat moet een duivel zijn!

— Wreed!

— Hij zit rond Aalst, nietwaar?

— Hij zwerft overal. Tot binnen Gent pleegt hij zijn misdaden.

— Maar kan de politie hem dan toch niet vangen? vroeg de waard.

— 't Schijnt van niet.

— Hier in 't ronde lopen ook twee schelmen.

— 'k Heb dat vernomen. Maar zeg eens, baas, ik klap wel gaarne met u, maar op 't ogenblik zou ik liever eten.

— Ik zal eens gaan zien.

— Doe zo.

Weldra kon De Lichte beginnen. Hij at smakelijk, want hij was hongerig. Dan betaalde hij zijn rekening.

— Ge kunt hier deze nacht slapen, vertelde de waard. Ik heb goede bedden!

— Wel, ik weet nog niet wat ik zal doen. Nu moet ik eerst enige zaken verrichten. Mogelijk trek ik van avond naar Brugge. Maar, blijf ik te Eecloo, dan gun ik u de klandizie.

— Ge zult u niet beklagen.

— Daar twijfel ik niet aan.

— Ik logeer hier dikwijls voornaam volk.

— Dat wil ik geloven. Tot ziens dan misschien. Ik moet weg.

— Tot ziens! Wel bedankt.

Jan De Lichte trok haastig de Brugse baan op. Hij was nieuwsgierig naar tijding over de bendeleden.

— Tode en Livina gevangen, mompelde hij. Ho, ja, Tode zal verraden zijn door van Meerdal. De Egyptenaar durfde al lang niet meer in zijn hut wonen. En nu laat hij zich toch pakken. En Livina, dat is erger voor mij. Gelukkig kan ze nu niet weten, dat ik Mie weggejaagd heb. Anders zou ze mij verraden. 't Gaat slecht, doorslecht.

Spoedig kreeg hij Janneken in 't oog. De zanger verbeidde hem. Samen wandelden ze het bos in.

— Hoe staat het ginder? vroeg de hoofdman op haastige toon.

— Niet goed.

— Vertel op!

— Wel ge weet, dat Tode...

— Ja, ja, dat weet ik al! Is er nog nieuws? hernam De Lichte ongeduldig.

— 't Gerecht is zeer ijverig.

— Worden er klopjachten ingericht?

— Nog niet, maar men voerspelt ze.

— Wie?

— Ah! de baljuw van Strijpen sprak er nog van. Men wacht op het einde van de oorlog.

— Is die nog niet gedaan?

— Nog niet volkomen. 't Zal echter niet lang meer duren, naar men zegt.

— Wie heeft Tode verraden?

— Dat weet ik niet. Maar, men pakt alle Egyptenaars op, die men krijgen kan. 't Schijnt dat Assan in 't gevang gestorven is.

— Assan?

— Ja. Hij moet op de pijnbank gelegd zijn en bezweek aan de wonden. Zeker weet ik het natuurlijk niet. 'k Hoorde dat te Aalst.

— En Manuel?

— Blijft nog altijd in 't kot. Men wacht op u, kapitein, maar men heeft u nog niet.

— Ha, men wacht op mij.

— Wat hebt ge onder Caneghem toch uitgestoken? vroeg de liedjeszanger.

- Waarom?
- Wel, men spreekt van u en men zegt, dat ge een reiziger in een huis gelokt hebt en wat weet ik al meer!
- De Lichte vertelde zijn avontuur.
- Kapitein, ge doet toch onvoorzichtig.
- Wat bedoelt ge?
- 't Was toch niet nodig uw naam op die tafel te schrijven.
- 'k Wil me niet langer verbergen.
- Maar 't is nodig!
- Neen, ik zal de mensen schrik aanjagen. Ik wil handelen als vroeger.
- Onmogelijk!
- Jawel, ik wil.
- Ah, ge zult in 't net lopen.
- Dat kan me niet schelen. Ik ben en blijf Jan De Lichte, de roverbaas! Hoe staat het met onze kameraden?
- De een zit al hier, de ander al daar. Men verlangt naar uw terugkeer.
- Welnu, zeg dat ik uiterlijk binnen vijf dagen rond Deinze zal zijn. Waar kan ik u vinden?
- In «De Zon».
- Goed. Maar ik moet ook op mijn zaken letten. De Egyptenaars zouden me wel eens kunnen verklappen. Ik zal Snelloper zenden. Van morgen te beginnen, ga ik mij wat koest houden.
- Wordt ge bang?
- Ja, wat zal ik zeggen. Ik heb maar één vel. De beul is een wrede kerel.
- Ge leutert altijd over die beul. We moesten samen gebleven zijn als vroeger.
- Maar ge hebt zelf voorgesteld uiteen te gaan.
- Waarom?
- Zeker omdat we te veel in 't oog liepen?
- Neen, maar omdat er lafaards zijn. Omdat er mannen weglopen. 't Schijnt, dat Simon en Reepmaker hier ergens zitten. Voor hen blijf ik nog wat in deze streek. Men hoont mij niet straffeloos, dat weet ge!
- Wees toch voorzichtig!
- Stel u gerust. Ik weet wat ik doe.
- Waar blijft ge vannacht?
- Ik zal wel een plaatske vinden. Morgen is het feest in Eecloo en ik moet daarbij zijn. Jan De Lichte gaat dan zakken rollen.
- Vroeger deden wij 't beter.
- Dat is waar, maar 'k heb geld nodig.
- Beide schelmen bleven nog lang samen. De Lichte wilde nog allerlei inlichtingen weten.

— En hoe gaat het met van Meerdal? Die moet ik ook in 't oog houden! zei de kapitein.

— Wel, hij stelt het goed. Hij heeft het Wolvenhol gekocht.

— Is dat de kraam van Reinout Wellens?

— Ja, waar Brandijzer en Joos hun slag deden. Mathijs, de woekeraar uit Aalst, liet ze verkopen, omdat Wellens zoveel schuld bij hem had.

— En van Meerdal is eigenaar?

— Ja, onze graaf.

— Hij ook moet mijn vuist voelen! Hij heeft zijn dochterke terug.

— Ja, en Baru is opgeknoopt.

— Ik heb dat vernomen.

— Hij moet u verklapt hebben.

— Dat was te verwachten. Nu wat meer of minder komt er voor mij niet op aan. En waar woont Wellens nu?

— Van Meerdal heeft hem op zijn goed gelaten. Zijn zieke dochter wordt op het kasteel verpleegd. Ik heb er verleden week nog gezongen.

— Zeg tegen de mannen dat ze het kasteel van de graaf in brand moeten steken. Zeg het hun uit mijn naam.

— Ik beloof het u. Maar waar is Mie, uw wijf? Ze was toch bij u.

— 'k Heb haar weggejaagd.

— Ook onvoorzichtig. Vrouwen kunnen hevig wraak nemen. Dat heeft Fira getoond, nietwaar?

— Hebt ge nog iets van die heks gehoord?

— Men heeft haar te Brussel losgelaten, sommigen zeggen, dat ze de politie beloofd heeft om u op te zoeken.

— Dat ik haar ontmoete!

— Ze is listig.

— Maar ik ben het ook. Ha, ik heb veel vijanden, maar ik leef nog. Dat ze zich voor mij wachten!

Tegen de avond scheidde beide mannen.

Janneken ging in een klein herbergske van Eecloo overnachten, terwijl Jan De Lichte bij een boer een onderkomen vroeg en verkreeg.

Wonderlijk genoeg verliet hij 's morgens de hoeve zonder iets medegenomen te hebben.

WRAAK EN VERZOENING.

Eecloo was in feest. De herbergier had aan De Lichte niet te veel voorspeld. Men kon over de koppen gaan, zo druk was het. En de roverkapitein vond werk.

Tegen het vallen van de avond verliet hij de stad met een tamelijk grote som geld, die hij uit de zakken der boeren gerold had.

Hij liep in de bossen rond, speurende of hij iets van zijn afvalige mannen, IJzeren Simon en Reepmaker merken kon.

In de stad had hij te vergeefs naar hen uitgezien.

De mogelijkheid, dat, bij wederzijdse herkenning, de schelmen hem verraden zouden hebben, had hij verre verworpen, want ze hadden er 't grootste belang bij te zwijgen als een graf.

Vrij had hij overal rondgelopen. Immers, hij was hier nog onbekend. Bovendien zorgde de sluwe kerel, dat zijn gelaat altijd verwisselde. Van de Zigeuners had hij de kunst van grimeren en vermommen wondergoed afgekeken.

Op deze avond gebeurde wat we in een vorig hoofdstuk beschreven hebben: de aanranding van Emilie en Doka, de twee boerenmeisjes. De Lichte hoorde hun noodgeschreeuw.

— Ha, dat moeten de lafaards zijn, mompelde hij. Ja, ik hoor de stem van Simon.

Aangegrepen door hevige wraaklust vuurde hij en trof Reepmaker in de arm.

We weten, dat de schelmen vluchtten. De kapitein verwenste zijn haast.

— Nu zijn ze mij toch ontsnapt, mompelde hij. Maar uitgesteld is niet verloren.

Het is de lezer bekend, hoe hij de vriendinnen vergezelde en in de woning van Emilie de nacht zou doorbrengen.

Rond twaalf uur drong hij in de kelder, vond na enig zoeken de spaarpenningen van de heer des huizes, en vlood door het raam zijner slaapkamer.

— Waarheen? vroeg de bandiet zich zelf af, toen hij in het nachtelijk uur daar bij het sparrenbos stond. Naar de Brugse kant. De lafaards zullen voorzeker naar ginder gevlucht zijn. Ze begrijpen natuurlijk, dat de politie hun nog meer op de hielen zal zitten na die aanranding van gisteravond en na de moord, als het tenminste waar is, dat ze iemand van kant hebben gemaakt! En waarheen zouden ze anders vluchten, dan meer naar het Westen. Oostelijk, dat gaat naar de oude streek terug en daar willen ze niet meer zijn. Ik trek ook naar Brugge. Dat moet langs daar wezen! Ik loop maar goed kome 't uit. 't Is toch altijd de juiste richting min of meer.

Om kort te gaan, om acht uur zat de kapitein in een herberg op de Brugse markt.

Voor 't eerst van zijn leven bevond hij zich in de aloude stad, waar een zestigtal jaar later een andere, niet minder wrede bandietenhoofdman met zijn trawanten onthalsd zou worden.

Er zat een zeeman in de gelagkamer. Gelijk zijn meeste beroeps-genoten was hij zeer spraakzaam.

— Wel, heerschap, zei hij op gulle toon, ge zijt al vroeg op reis.

— Ja, ik moest hier tijdig zijn. 't Is anders onveilig om zo vroeg op de baan te zijn.

— 't Is overal wat. Hier zijn rovers en op zee ontbreken de gasten al evenmin. En ontkomt men hen, dan verzeilt men nog dikwijls op een zandbank, zoals met «De Zeemeeuw» gebeurd is.

— Wanneer?

— Deze nacht.

— Wat zegt ge! riep de bazuin. Is het gezonken?

— Neen, 't schip zit vast. Gelukkig stormt het niet. Maar men kan het niet vlot krijgen.

— Waar is dat gebeurd? vroeg de herbergierster.

— Op de Paardemarkt, de gevaarlijkste bank op het Sluise gat. 't Is een Engelsman. Maar er zijn landgenoten aan boord.

— En zijn ze al gered?

— Och, er is nog geen gevaar. Of ze er al afgehaald zijn weet ik niet. Ik ben al vroeg uit Sluis vertrokken. Ik moet naar Duinkerken en wacht nu op de «Diligense».

— Gaat ge dan over land?

— Zoals ge ziet. 't Is wel schrikkelijk vervelend in zo'n rammelende bommelkas, waar een mens niet eens de benen kan uitstrekken, maar er was geen vaarttuig om de reis te doen. En mijn schip ligt gered.

— Dus ge moet varen? vroeg De Lichte, om wat te zeggen.

— Ja, kameraad, dat is mijn vak.

— En zijt ge niet bevreesd op zee?

— Niet meer dan gij aan wal.

— Maar de stormen!

— Oh, dat is zo erg niet, als ge daar aan gewoon zijt. Bovendien, op 't water moet ge niet vrezen, dat er een boom of een dakpan op uw kop zal waaien.

— Maar 't schip kan zinken.

— Dat is waar en dan gaan wij mee naar de kelder. Als 't zo bestemd is, kunnen wij daar niets aan veranderen. Aan land zijn er ook gevaren. Gewoonte is een tweede natuur.

De Lichte zat na te denken. Hij vormde een plan.

De diefstal van deze nacht zou al gauw bij de overheid vermeld worden. De opzoekingen bleven niet achterwege, natuurlijk niet, en

in Erugge zou men ook navorsingen doen.

— Ik moet me dus vermommen, dacht de kapitein. En die zee-man geeft me een goed gedacht. Er is een schip gestrand. Ik koop wat oude kleren, vermom mij als een schipbreukeling en niemand zal het in 't hoofd krijgen mij voor Jan De Lichte aan te zien. 't Is waar, ik was van plan mij niet langer weg te steken, maar nu moet ik wel.

Weldra verliet hij de herberg. Hij zocht een winkel van oude kleren.

— Kan ik u dienen met 't een of ander? vroeg de winkelier. Ik heb van alles en goedkoop, man.

— Ik moet naar zee en heb ongelukkiglijk geen geld om mij ordelijk uit te rusten.

— Bij mij kunt ge dat doen voor weinig geld.

— Laat eens zien.

— Hier is een mantel, waar geen druppelke water doordringt. Zo iets hebt ge nodig, kameraad. Anders zijt ge aanhoudend nat tot op 't blote lijf. Maar ge weet dat eigenlijk beter dan ik. En hier is een hoed, die ik gekocht heb van een zeeoverste, die geld nodig had. De man was bestolen geworden en moest toch duiten hebben, om verder te reizen, nietwaar. Zijn waterlaarzen staan daar ook nog, echt Russisch leer, onverslijtbaar. Daar kunt ge uw leven mee doen.

De Lichte monsterde de kledingstukken, die er niet erg koopziende uitzagen. Maar dat kwam hem juist geschikt voor en na enig loven en bieden werden beiden het eens over de prijs.

— Neem maar mee, zei de winkelier. Ik scheur er wel mijn broek aan, maar het is weg. Ik kan die rommel niet eeuwig in mijn huis houden. Mijn kot steekt al vol van de kelder tot de zolder.

— Pak het wat samen.

— Wilt ge de kleren, welke ge aan uw lijf hebt niet verkopen? Ge kunt hier verwisselen. Ik zal er u een goed sommeke voor geven.

— Ge krijgt ze niet voor een appel en een ei, baaske, antwoordde De Lichte. Ze zijn van sterke stof en 'k heb ze nog maar pas.

— Och, op zee zijn zulke kleren niets waard. Zijt ge matroos?

— Ik ga me als zodanig verhuren. Op 't land is er toch niets meer te verdienen.

— Zwijs, manlief, over de zaken! Een eerlijk mens verdient nog geen droog brood.

Beiden gingen weer aan 't bieden en eindelijk geraakten ze het eens.

In een achterkamer verdween De Lichte, om van kledij te verwisselen.

Weldra keerde hij terug.

— Op en top een zeeman! riep de baas van de winkel. Hebt ge

geen leren tas nodig of een sterke koffer?

— Dank u! Als ik een schip gevonden heb, is er nog tijd genoeg, om daarvoor te zorgen. Ik wil nu niet geladen lopen als een ezel.

De rover verliet de woning en trok weer uit de stad. Hij vroeg naar de weg, welke naar Sluis leidde.

— Eerst en vooral moet ik nieuws hebben van dat schip, dacht hij. Anders klap ik me vast. En dat mag niet.

Na een uur bereikte hij Damme.

Damme is nu een stil en eenzaam dorp. In vroegere eeuwen was het de belangrijke voorhaven van Brugge. De O.-L.-V. Kerk met de hoge, statige toren, het stadhuis en enige andere gebouwen herinneren nog aan de vroegere grootheid. Maar handel en welvaart zijn sinds lang verdwenen.

In de tijd, waarvan wij vertellen, was de stad groter dan nu, maar toch eveneens stil en verlaten.

De Lichte trok er een herberg binnen.

— Goede morgen, zeeman! riep de waard.

— Goede morgen. Geef mij een pot bier, het is dorstig weer.

— Op weg naar Sluis?

— Ja.

— 't Is maar slap met de scheepvaart, nietwaar? Laatst was ik te Sluis en ik zag er geen enkel schip voor de kade. Nu, de haven deugt niet meer.

De Lichte begreep, dat hij voorzichtig moest zijn in zijn gesprek, want hij zou zich gemakkelijk kunnen vast praten. Van de zee had hij immers geen verstand.

— Och, 't is voor alles slecht. Oorlog deugt niet, antwoordde hij.

— En men zegt al drie maanden, dat de krijg gedaan is.

— Was 't maar waar! Maar, om over iets anders te spreken, hebt gij nieuws gehoord over dat gestrande schip op de Paarde-markt?

— Is er op die bank een vaartuig gelopen? vroeg de waard verschrikt.

— Men zegt het toch! In Brugge hoorde ik dat nieuws.

— Ik heb er nog niets van vernomen en toch is er al tamelijk veel volk geweest. Niemand van Sluis echter, of 't zouden die twee vreemdelingen moeten geweest zijn.

— Welke vreemdelingen?

— Twee schuwe kerels, waarmede ik liever zou eten dan vechten. Ik zag ze met geen goed oog aan. Nu ge van die schipbreuk spreekt, wie weet zijn het geen strandlopers, schuimers, die gaan zien of er ook kisten en balen aan land gespoeld zijn. Ze zijn in de richting der kust vertrokken.

— Zijn er hier veel van die rovers? vroeg de bandiet.

LEES IN DIT NUMMER HET VERVOLG VAN JAN DE LICHTÉ.

Nr 41

EERSTE JAARGANG

13e JULI 1949

GALG EN SCHAVOT

WEKELIJKSE UITGAVE

PRIJS PER NUMMER : 4 FRANK

Uitgave van

«DE VLAAMSE BOEKHANDEL», Provinciestraat, 42, ANTWERPEN

(Handelsregister van Antwerpen nr 33.297)

HANS VAN HOORENBEEK

JAN DE LICHTÉ

en zijn zwarte Roverbende

VLAAMSE BOEKHANDEL — ANTWERPEN

HANS VAN HORENBEEK

JAN DE LICHTE

gevolgd
door

ABEL POLLET

VLAAMSCHE BOEKHANDEL — ANTWERPEN

HANS VAN HOORENBEEK

JAN DE LICHTÉ
EN ZIJN ZWARTE ROOVERBENDE

gevolgd door

ABEL POLLET
EN DE BENDE VAN HAZEBROEK

INHOUDSTAFEL

Jan De Lichte

	Blz.
Jan De Lichte	3
De samenzwering	6
Baru	11
De bevrijding	14
Weg met den kapitein	19
Het eerste proefstuk	26
De samenkomst	31
De berechting	39
Het tweede proefstuk	41
Het bezoek bij den pastoor	44
De aanslag op de postkoets	47
Het geheim	53
Nieuwe plannen	57
De aanval van Jan De Lichte	60
De verloofde	67
Weer bij Livina	71
De bruid van den roover	74
Arme Frans!	79
Teruggevonden	85
De baanstroopers	88
Het bezoek bij den baron	93
De bruiloft	101
De aanslag bij den maalter	107
De bruid	112
Het gestoorde huwelijksplan	115
Nieuwe schelmerijen	118
De uitvoering	123
Mulder Van Lierde	129
Verraden	135
Een sterfbed	140
Een oud bekende	143
Te Nazareth	148
De trouwelooze dienstknecht	154
Een klein woordje geschiedenis	158
Verdeeldheid	164
Jan De Lichte in de klem	170
In « Den Engel »	172
De aanslag op de herberg	176
Te Oudenaerde	183
Een helsch plan	186
Bij de Zigeuners	190
Twee aanslagen	193
Twee schelmen	197
Op 't Wolvenhol	202
Booze voorgevoelens	206
De kinderroof	210
Opzoekingen	213
Aan het ziekbed	218
In « De Duif »	220
Van Meerdal en Dick	225
Te Brussel	231
De misdaad ontmaskerd	236
De zieke	239
De pijnbank	240
De Zinnelooze	245
Gevonden!	252
Verder onderzoek	252
Thuis	256
Schrik	261
De kinderbeul	263
In de val	267
De schaking	271
Het gezin van Elza	276
Een onaangenaam bezoek	278
Een ongeluk	280

	Blz.
LXVI De geschaakte	282
LXVII Een misdadig plan	283
LXVIII De schipbreuk	286
LXIX De zeeschuimer	288
LXX Het bewijs van den schurk	293
LXXI Een monster	295
LXXII Martha en Alfred	297
LXXIII De ontvluchting	301
LXXIV Nog Martha en Alfred	303
LXXV Naar 't gerecht	307
LXXVI Alfred's belofte	310
LXXVII De moordpoging	312
LXXVIII Blankenberge	317
LXXIX Beschipdag	318
LXXX Kasper, de Zeebeer	321
LXXXI Een kort gevecht	323
LXXXII De Roeschaard	326
LXXXIII 't Gestoorde feest	329
LXXXIV De schipbreuk	331
LXXXV Zielenadel en snoodheid	334
LXXXVI De doodgewaande	337
LXXXVII Op zoek	339
LXXXVIII De zeeschuimers aan 't werk	341
LXXXIX 't Gerecht	344
XC De Ronselaars	346
XCI Gevangen	348
XCH Jacques' list	351
XCHH Naar Vlaanderen terug	354
XCIV Naar de hut	356
XCV Een drama	359
XCVI Weer op « Zorgvliet »	362
XCVII Een zonderlinge ontmoeting	364
XCVIII Een smartelijk wederzien	366
XCIX De oude Huysman	368
C In de kroeg van Slina	371
CI De wraak van Rolf en Jacques	374
CII De vergadering te Wenduine	376
CIII Naar 't heksenduip	379
CIV De vliegende Hollander	383
CV De bijeenkomst	391
CVI De zaken	394
CVII De Huysman's	397
CVIII Ontmaskerd	399
CIX Te Wenduine	402
CX Marie en Peter	403
CXI Vereenigd	404
CXII Iets over smokkelen	404
CXIII Rond Thielt	413
CXIV Verdwaald	414
CXV Ieder op zijn eigen	421
CXVI Rond Eekloo	424
CXVII Nieuws	428
CXVIII Wraak en verzoening	432
CXIX Naar de bende terug	438
CXX Rond Deinze	441
CXXI De poets	446
CXXII In « Den Katuil »	450
CXXIII In 't gevang	454
CXXIV IJzeren Simon	457
CXXV Ontsnapt	458
CXXVI Een bezwaard geweten	462
CXXVII Smartelijk wederzien	466
CXXVIII Een ernstige waarschuwing	469
CXXIX Nog de Zigeuners	473
CXXX Te Mechelen	477
CXXXI Het plan	480
CXXXII Een zonderling	485
CXXXIII De vergadering	489